

عنوان مقاله:

سنجش ضریب تمرکز جغرافیایی صنایع کارخانهای و اهمیت تخصصگرایی صنعتی در استانهای ایران

محل انتشار:

فصلنامه جغرافیا و آمایش شهری-منطقه ای، دوره 9، شماره 31 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

محمدنبی شهیکی تاش - دانشیار اقتصاد، دانشگاه سیستان و بلوچستان

کاملیا رودینی - کارشناس ارشد اقتصاد، دانشگاه سیستان و بلوچستان

خلاصه مقاله:

هدف محوری این مقاله بررسی ضریب عدم تعادل منطقه ای و نابرابری فضایی در بخش صنعت ایران است. به عبارت دیگر، ارزیابی چگونگی ساختار توزیع مکانی صنعت، در پهنه جغرافیایی مورد بررسی قرار گرفته است. در این تحقیق در راستای سنجش ضریب عدم تعادل فضایی صنعتی از شاخص الیسون و گلیسر، شاخص ضریب مکانی (LQ)، شاخص ضریب جینی مکانی و شاخص تمرکز جغرافیایی هرفیندال استفاده شده است. یافته های تحقیق بیانگر آن است که توزیع فعالیت های صنعتی در استان های کشور مناسب نیست. با توجه به نتایج به دست آمده از محاسبه این شاخص ها، بالاترین ضریب تمرکز جغرافیایی مربوط به صنعت چاپ و پایین ترین ضریب تمرکز مربوط به ساخت محصولات کانی غیرفلزی است. همچنین براساس نتایج تحقیق، 20 صنعت کد دوم ISIC دارای تمرکز شدید جغرافیایی می باشند که این میزان بیش از نیمی از صنایع را شامل می شود. همچنین محاسبات انجام شده نشان می دهد، سه استان تهران، اصفهان و خوزستان بیش ترین تمرکز فضایی صنعتی را دارند. براساس شاخص ضریب مکانی، بالاترین ضریب مکانی مربوط به صنعت ساخت کک، فرآورده های حاصل از نفت و سوخت های هسته ای است.

کلمات کلیدی:

تمرکز فضایی، تخصص گرایی صنعتی، ضریب جینی، شاخص LQ

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/884533>

